

Brexit, zombik, koponyák

Sokan kapták fel a fejüket, mikor híre ment annak, hogy Danny Boyle rendező és Alex Garland forgatókönyvíró a 2000-es *A part* és a 2002-es *28 nappal később* után ismét összeállnak és elkészítik utóbbi film folytatását. Na, de azt rögtön leszögezhetjük, hogy a *28 évvel később* minden, csak nem folytatása az elődjének.

A rajongók igencsak csalódottak voltak a film bemutatója után, mivel messze nem azt kapták, amire számítottak. A *28 nappal később* 2002-es bemutatója után óriási elismeréseket zsebelhetett be a Boyle–Garland-páros. Olyan egyedi zombifilmet tettek le az asztalra, amivel igencsak megreformálták ezt a zsánert.

Kezdjük azzal, hogy addig ilyen zombik nem voltak: a megszokott az volt, hogy az élőhalottak cammogva próbálják becserkészni áldozatukat, többnyire falkában mozogva. Erre Boyle-ék kitalálták az iszonyatosan gyorsan mozgó zombikat, akik tulajdonképpen nem is zombik.

Az alapszituáció onnan indul, hogy egy dühvírusnak nevezett vírus kikerül egy angliai laboratóriumból, és megfertőzi a lakosságot, a nem fertőzöttek pedig menekülve próbálnak megoldást keresni. A *28 nappal később* nevezetű film sikerét meglovagolva készült egy folytatás *28 héttel később* címmel 2007-ben (ehhez már Boyle-nak és Garlandnak nem volt köze), aminek

a lezárása szintén azt sejtette, hogy rövidesen érkezhét a következő rész.

Tizennyolc évvel később érkezett is, legalábbis a cím erre engedett következtetni. Ám a *28 évvel később* minderre fittyet hányva minden, csak nem az előző két film folytatása. Az alaphelyzet stimmel, majd' három évtizeddel járunk a vírus elterjedése után. A brit szigetek karantén alatt, a lakosság úgy boldogul, ahogy csak tud, mindenmű külső beavatkozástól elzárva.

Filmünk története egy kis szigeten játszódik, amin a maroknyi lakosság önállóan látja el magát, a szárazföldre csak ritkán, vadászat céljából merészkedik ki. A közösség egyik tagja, Jamie (Aaron Taylor-Johnson) fiával, Spike-kal (Alfie Williams) és súlyos beteg feleségével, Islával (Jodie Comer) él együtt.

Spike tizenkettedik születésnapja után elérkezett az idő arra, hogy a

beavatási rítus részeként édesapjával együtt részt vegyen az első vadásztútnak, amelynek során egyre elvetemültebb fertőzöttekkel találják szembe magukat. A kissrác mindeközben eltökélt, hogy gyógyírt keressen édesanyja betegségére, a hírek szerint ugyanis él a közelben egy egykori orvos (Ralph Fiennes), aki talán segíthet rajta.

A film első fele dramaturgiailag még egy megszokottabb akció-horror-fantasy alkotásra emlékeztethet. A történet fókusza a világon van, amit mi Spike szemén keresztül ismerünk meg fokozatosan. Boyle azonban már ebben a szakaszban kilép a hagyományos keretből, és végletekig fokozza a videoklipszerű esztétikát.

A *28 évvel később* szerint az emberiség története valójában egy folyamatos erőszakhullám, aminek fényében Boyle és Garland nagyon lesújtóan látják a világunkat – különösen talán a Brexit utáni Angliát. Ugyanakkor a film mégsem egy teljesen cinikus vagy nihilista mű, sőt a vérben tocsogó zombiakciók után indul el igazán a történet: Spike útja, hogy orvost találjon beteg anyjá-

nak, ez az ő felnőtté válásának története, és ezzel együtt ő a film valódi főszereplője.

Tematikailag és tartalmilag a film hű marad az eredeti szellemhez: a *28 évvel később* egy vad, zseniálisan kreatív tabló a világvégerőről, az elengedésről, a halállal való szembenézésről és arról, hogy az apokaliptikus utáni világ valójában nem különbözik annyira az előzőtől.

A film egy meglepően pszichedelikus trip, amely ugyan a világ zülléséről szól, de megmutatja, hogy ilyen körülmények között is létezik remény, valamint azt, hogy a halál nem feltétlenül kell hogy rossz vagy fájdalmas legyen. És ami a legfontosabb: az aktuális helyzetben nem pusztán túlélni kell, hanem embernek maradni az embertelenség közepette.

Szakmai szempontból a *28 évvel később* bátor, friss és egyedi hangvételű alkotás. Szervesen kapcsolódik előde-éhez, ugyanakkor mer újat hozni és különbözni tőlük. Mindenképp ajánlott nagy vásznon, ütős hangtechnikával megnézni.

Lencar Péter